

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 15883

гр. София, 02.09.2024 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 74 състав,
в закрито заседание на 02.09.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Младен Семов

като разгледа дело номер **343** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.248 от Гражданския процесуален кодекс.

Образувано е по искането на М. П. чрез адв. Л., с искане за изменение на решение № 7030 от 31.05.2024г. по адм.д. № 343 по описа на АССГ за 2024г.,в частта за разноските.

Твърди, че в случая неправилно е направена аналогия с Наредбата за заплащане на правната помощ, доколкото не е оказвана такава на затруднено материално лице, а на колега, хипотезата на чл.38 ал.1 т.2 ЗАдв.

Твърди още, че размера на възнаграждението, дължим на адвоката, а не на представлявания следва да отчита не само фактичестката и правна сложност на делото, а и запазване независимостта,престижа и достойнството на професията, разходите при упражняване на адвокатска дейност като поддръжка на кантора, месечни вноски към адвокатска колегия и ВАдв.съвет,транспортни разходи,плащаните от адвоката осигуровки и данъци,склучване застраховка, професионални обучения, осигуряване необходимо техническо оборудване,време и средства за подготовка и явяване на делата.

Иска се разноските да бъдат присъдени в полза на адв.Л. и техният размер да бъде определен на 500лв.

Ответната страна – не изразява становище по искането.

Така предявеното искане е недопустимо и неоснователно.

С посоченото Решение № 7030 от 31.05.2024г. по адм.д. № 343 по описа на АССГ за

2024г., съдът е посочил изрично, че:

„При този изход от спора жалбоподателят има право на съдебно-деловодни разноски, съобразно нормата на чл.1543 ал.1 АПК. Същият е бил представяван от упълномощен адвокат в хипотезата на чл.38 ал.1 т.3 от ЗАДв., като във връзка със съдебно отправен въпрос е преценирано, че представителството е осъществено в третото предложение на нормата – друг юрист.

Съгласно чл.38 ал.2 изр.второ от ЗАДв. съдът следва да определи възнаграждението в размер не по-нисък от предвидения в наредбата по чл. 36, ал. 2.

С решение от 25 януари, 2024г. по дело С - 438/22, „Ем акаунт БГ“ ЕООД, ECLI:EU:C:2024:71, Съдът на ЕС постанови, че член 101, параграф 1 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че ако установи, че наредба, която определя минималните размери на адвокатските възнаграждения и на която е придаден задължителен характер с национална правна уредба, противоречи на посочения член 101, параграф 1, националният съд е длъжен да откаже да приложи тази национална правна уредба по отношение на страната, осъдена да заплати съдебните разноски за адвокатско възнаграждение, включително когато тази страна не е подписала никакъв договор за адвокатски услуги и адвокатско възнаграждение.

Националният съд не следва да се считан обвързан от минимални размер на разноските, изчислени съобразно минимума по Наредба № 1/2004г, предвид антиконкурентна същност на подзаконовия акт. На база на изрично постановеното от СЕС, подобен автоматизъм изключващ свободата на договаряне не обосновава сам по себе си законосъобразност и основателност на една претенция за разноски. В този смисъл и отчитайки законовият автоматизъм на чл.38 ал.2 изр второ вр. чл. 36 ал.2 ЗАДв.вр. Наредба № 1/2004 на ВАДвС, съдът следва да откаже да приложи съответните норми на Наредба № 1/2004г.

Следвайки установените критерии за справедливост на възнаграждението, през призмата на неговата фактическа и правна сложност, както и наличието на съдебна практика по аналогични казуси, съдът приема, че делото не представлява предизвикателство обосноваващо подобен размер на възнаграждението.

Като контрапоза, Наредбата за заплащане на правната помощ представлява акт, скрепен с държавна санкция и внасящ стабилитет в отношенията, каквито бележи Наредба № 1/2004 не притежава, поради което и същата може да бъде ориентир относно стойността на определяне на адвокатското възнаграждение в хипотеза в която страната не е извела и посочила друг критерий за стойността на адвокатските услуги, извън въплатеният в Наредба № 1/2004 принцип - материален интерес и материално остойностяване на делото.

Ето защо и в съответствие с фактическата и правна сложност на делото и на основание чл. 24 изр.първо от Наредбата за заплащане на правната помощ, в полза на жалбоподателя следва да се присъди сумата от 160лв., към която да се добави и стойността на заплатената държавна такса в размер на 10лв. или общо – 170лв

На тази база следва да се посочи:

Изменението на съдебният акт в частта за разноските е способ приложим при погрешно изчислен размер на разноските или несъобразено обстоятелство във връзка с претенцията на страната. При непроизнасяне изобщо по такава претенция приложим е института на допълване на съдебният акт.

В настоящият казус обаче съдът е изложил ясни мотиви защо и на какво основание присъжда разноски, каква е приложимата, респ.- неприложимата нормативна база и от какви ориентири се е водил при преценка обосноваването на искането по основание и размер. Това позволява да се приеме, че не са налице основание за ревизия на изрично изразената и мотивирана воля по изхода на частно-правният облигационен спор, свързан с присъждане на разноски. Съдът е обосновал както изводите си във връзка с неприложимата, съответно – приложимата нормативна база, така и извода за фактическата и правна сложност на делото съотнесен към претендираното адвокатско възнаграждение и представените в негова подкрепа доказателства.

Извън това и що се касае до изложените възражения в процесното искане, а именно, че съдът следва да присъди разноски позволяващи запазване независимостта, престижа и достойнството на професията, разходите при упражняване на адвокатска дейност като поддръжка на кантора, месечни вноски към адвокатска колегия и ВАДв. съвет, транспортни разходи, плащаните от адвоката осигуровки и данъци, сключване застраховка, професионални обучения, осигуряване необходимо техническо оборудване, време и средства за подготовка и явяване на делата, следва да се посочи, че данни за подобни разходи изобщо не са предявявани пред съда, още по—малко такива позволяващи да се определи тяхното процентно съотношение спрямо конкретният казус, в чиято стойност този процент да мери общо числово изражение. В този смисъл претенцията е недоказана. А искането за увеличение на разноските в размер на 500лв – неоснователно.

Извън това отклонение, съдът намира искането за изменение на съдебното решение, като наместо на М. П. разноските бъдат присъдени на адв.Л., както и техният размер на бъде увеличен на 500лв., за недопустимо.

Безспорно, по делото, е налице процесуална защита, осъществявана в специфичната хипотеза на чл.38 ал.1 ЗАДв.

Съгласно нормата на чл.38 ал.2 от с.з. „В случаите по ал. 1, ако в съответното производство насрещната страна е осъдена за разноски, адвокатът или адвокатът от Европейския съюз има право на адвокатско възнаграждение. Съдът определя възнаграждението в размер не по-нисък от предвидения в наредбата по чл. 36, ал. 2 и осъжда другата страна да го заплати“.

Налице е специфична законова конструкция, при която носител на материалното право не е представляваният, а самият адвокат, т.е. представителят. Това обуславя и процесуално-правният аспект на производството, като такава, което се развива между адвоката и съда, респ. загубилата спора страна.

Настоящото искане е подадено от представляваният – т.е. от М. П., чрез адв. Л.. Така предявеното искане позволява извода, че се предявяват чужди права за които лицето не е упълномощено и няма право да претендира. Представляваният не може да упражнява правата на своят представител/самостоятелно или чрез самият него/, така, както представителят може да упражнява правата на представляваният в съответствие с наличното пълномощно по делото. Искането е подадено от М. П. чрез адв. Л.. М. П. обаче не е активно легитимиран да предявява подобно искане, доколкото носител на правото е адвокат. Същият няма правен интерес от предявяване на подобно искане.

Специфичната законова конструкция не налага даване на съдебни указания на страната да обоснове правният си интерес доколкото предвид нормата на чл. 38 ал.2 ЗАдв. такъв не би могъл да бъде обоснован изобщо/съдия не може да бъде процесуален представител на адвокат в никоя законова хипотеза, още по-малко в специфичните хипотези по ЗСВ засягащи трудовият и служебния статус на съдиите/. Успоредно с това евентуално даване на указания на страната в този смисъл би подсетило адвоката да предяви лично или чрез пълномощник искането си, но към датата на даване на подобни указания, то вече ще бъде в просрочие, което го лишава от всякакъв смисъл.

В хипотеза като настоящата и с оглед гореизложеното М. П. не може да претендира и изменение на решението в посока присъждане на разноските на неговият адвокат, вместо на него самият. Право на подобна претенция има само и единствено адв.Л.. Съдебно постановеният диспозитив с която съдът присъжда разноски на М. П. вместо на адв.Л. всъщност не поражда неяснота и сложност в отношенията между представител и представляван, тъй като нормата на чл.38 ал.1 т.2 ЗАдв. регламентира отношенията помежду им посредством правото на самият адвокат да получи присъдените разноски, както от съда, така и от доверителя си/ако те са присъдени нему/.

Поради това и на основание чл.159 т.4 АПК, Административен съд София-град,74 състав,

ОПРЕДЕЛИ:

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ искането на М. П. чрез адв. Л., с искане за изменение на решение № 7030 от 31.05.2024г. по адм.д. № 343 по описа на АССГ за 2024г.,в частта за разноските.

Определението подлежи на обжалване с частна жалба пред Върховния административен съд, в седмодневен срок от съобщаването му на страните.

Препис от определението да се изпрати на страните.

Съдия: